

vanje na stezi pesimizma. Najprej ti pa mora biti do tega, da se odpoveš duhu laži in temote . . . —

V tem hipu stopi Abadon med duhá in Samorada ter šepne temu na uho:

— Najprej se spomni sodbe svoje in Cvetánine; potlej, če hočeš, poslušaj tega sanjača! —

Ta opomin Samorada toliko presune, da milo pogleda duhá in mu velí, naj prestane govoriti. Duh se razjoče in izgine Samoradu, rekši: — Nesrečni Narobe-Črtomir! Še jedenkrat ti hočem odpirati preslepljene oči; ali gorjé ti, če pridem prepozno! —

Zmagovalec Abadon pa zakliče za duhom: — Še je Samorad moj in — v sponah, ki ne odpadejo na gole sanje in besede! Še bode gledal svet skozi moje naóčnike in se napajal moje modrosti! —

(Dalje prihodnjic)

Utrinek.

Odkar mi je okó uzrlo
Najlepšo izmed vseh zvezdâ,
Za vse mi je srcé umrlo,
Le k nji pošilja broj željâ.

A hipno zvezda se utrne,
Izgine mi izpred očíj,
Srcé pa žalost mi zagrne,
Duh moj bojí se temnih dnij . . .

Breda.

Triolet.

Ko v svet šumeči sem zašel,
Otožen gledal sem ljudi vesele,
Mladdenke hladen gledal sem razvele,
Ko v svet šumeči sem zašel
Srcá krasote vse mi niso vnele,
Po tebi bolj sem hrepenel,
Ko v svet šumeči sem zašel,
Otožen gledal sem ljudi vesele.

Več ne primerjam te ljudem;
Odkar poznam svetá podlosti
In tvojega srcá kreposti
Več ne primerjam te ljudem,
Srcé mi pólje od radosti,
Da tebe ljubiti le smem —
Več ne primerjam te ljudem,
Odkar poznam sveta podlosti!

Doran.

